

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžik/5/2019
Identifikačné číslo spisu: 1018200236
Dátum vydania rozhodnutia: 16.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Monika Valašiková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1018200236.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Valašikovej PhD. a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Eriky Čanádyovej v právnej veci žalobcu: O.. Z. A., E. Ú. XX/B, D., zastúpený: JUDr. Vladimír Stanko, Obrody 25, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 295/2018-42-II zo dňa 16.01.2018, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/30/2018-43 zo dňa 29.01.2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S/30/2018-43 zo dňa 29. januára 2019 z a m i e t a.

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh sťažovateľa na prerušenie konania z a m i e t a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia č. 295/2018-42-II zo dňa 16.01.2018, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a potvrdená správnosť prvostupňového rozhodnutia orgánu verejnej správy č. 654/2017-142-I zo dňa 15.12.2017, ktorým žalobcovi nebola sprístupnená požadovaná informácia v časti, a to rozhodnutie ESĽP sťažnosť č. 33411/05 - Hulea proti Rumunsku v slovenskom jazyku.

2. V odôvodnení rozhodnutia správny súd uviedol, že žalobca žiadal o sprístupnenie rozhodnutia ESĽP sťažnosť č. 33411/05 - Hulea proti Rumunsku v slovenskom jazyku a rozhodnutia Danev proti Bulharsku sťažnosť č. 9411/05 zo dňa 02.09.2010. Dňa 14.12.2017 Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ako povinná osoba oznámila žalobcovi, že rozsudok ESĽP vo veci Danev proti

Bulharsku je v originálnom francúzskom znení dostupný na webovej stránke ESĽP a zaslala mu webovú stránku ESĽP. Pokiaľ ide o rozsudok Hulea proti Rumunsku, ktorý žalobca požadoval sprístupniť v slovenskom jazyku, rozhodnutím č. 654/2017-142-I zo dňa 15.12.2017 uvedené nesprístupnil, nakoľko požadovanú informáciu nemá k dispozícii.

3. Krajský súd mal za preukázané, že žalovaný ani orgán verejnej správy prvého stupňa požadovaným rozhodnutím ESĽP nedisponoval a správne odkázal na databázu HUDOC na oficiálnu internetovú stránku medzinárodného súdneho orgánu (www.echr.coe.int), a to v rokoacom jazyku, v ktorom boli tie ktoré rozhodnutia vyhlásené. Prevádzkovateľom tejto databázy je ESĽP a databáza je verejne dostupná a bezplatná.

4. Krajský súd súhlasil s právnym názorom orgánu verejnej správy prvého stupňa, že nemožno od povinnej osoby požadovať, aby na základe žiadosti o sprístupnenie informácie vyhotovovala preklad požadovaných rozsudkov tak, aby žiadateľovi mohli byť sprístupnené v slovenskom jazyku. Žiaden z medzinárodných dokumentov upravujúcich činnosť ESĽP nestanovuje pre členské štáty Rady Európy povinnosť zabezpečovať preklady rozhodnutí a rozsudkov ESĽP do národných jazykov. Takúto povinnosť nestanovuje ani žiaden z vnútroštátnych právnych predpisov.

5. Správny súd poukázal na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku sp.zn. 8SŽi/2/2010 zo dňa 09.12.2010 (na ktorý poukázal aj orgán verejnej správy prvého stupňa) vyslovil právny názor, že zo znenia zákona o informáciách nemožno vyvodzovať, že informáciou by malo byť spracovanie údajov podľa požiadaviek, resp. pokynov toho, kto o poskytnutie informácii žiada. Rovnako z neho nevyplýva povinnosť, ktorá by povinnému subjektu ukladala povinnosť získať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať alebo dokonca spracovávať materiály požadované žiadateľom.

6. Krajský súd konštatoval, že právo žalobcu na prístup k informáciám ohľadom rozhodovacej činnosti ESĽP je zabezpečené zverejňovaním všetkých rozhodnutí a rozsudkov ESĽP v databáze HUDOC na oficiálnej internetovej stránke tohto medzinárodného súdneho orgánu, a to v rokoacom jazyku, v ktorom boli rozhodnutia vyhlásené. Z uvedeného vyplýva, že nebol porušený ani článok 26 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý garantuje právo na informácie ako základné právo nevyhnutné pre riadne fungovanie demokratickej spoločnosti. Ustanovenie § 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) definuje povinnosť sprístupniť len tie informácie, ktoré majú povinné osoby k dispozícii alebo musia mať k dispozícii.

7. O trovách konania rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že úspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

8. Proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal žalobca v postavení sťažovateľa (ďalej aj ako „sťažovateľ“) v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g/, h/ SSP.

9. K povinnosti žalovaného poskytnúť informáciu uviedol, že odmietnutie tejto povinnosti je v rozpore s čl. 1 ods. 1, 2, čl. 7 ods. 5, čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 11 ods. 1 písm. d/, f/ zákona o slobode informácií. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3SŽi/7/2009 zo dňa 08.10.2009, pričom konštatoval odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Bol toho názoru, že žalovaný mohol obmedziť sprístupnenie informácie, ktorá sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov alebo orgánu činného v trestnom konaní alebo informáciu nesprístupniť len ak by jej sprístupnenie zakazovali osobitné predpisy.

10. K povinnosti povinnej osoby poskytnúť informácie, s ktorými pracuje argumentoval tým, že žalovaný pracuje s judikatúrou ESLP a túto je povinný zapracovať do legislatívy Slovenskej republiky, a preto bolo povinnosťou okamžite ju doplniť a poskytnúť sťažovateľovi. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 19S/31/02 zo dňa 16.05.2002 (rs 37/2003) a na rozsudok Krajského súdu v Prahe sp.zn. 44Ca/179/2002 zo dňa 03.12.2002.

11. Neposkytnutie požadovanej informácie bolo podľa sťažovateľa v rozpore s článkom 10 Dohovoru, pretože zverejňovanie rozhodnutí ESLP je vo verejnom záujme. V predmetnej veci sťažovateľ namietal porušenie článku 10 Dohovoru, pričom krajský súd sa s jeho námietkou vôbec nezaoberal, a preto došlo k porušeniu jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

12. Napadnutým rozhodnutím žalovaného došlo aj k porušeniu čl. 46 Dohovoru a v rámci povinnosti Slovenskej republiky presadzovať všeobecné opatrenia, ktoré zabránia porušovaniu práv ďalších osôb v budúcnosti bolo povinnosťou žalovaného sprístupniť rozhodnutie ESLP v slovenskom jazyku.

13. Konštatoval, že Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva judikatúre ESLP normatívne pôsobenie, z čoho vyplýva povinnosť pre žalovaného rozširovať a sprístupňovať rozhodnutia ESLP tak pre potreby jednotlivých súdov ako aj právnickej obce a občanov.

14. Ďalej namietal neoznámenie termínu vyhlásenia rozsudku na mailovú adresu, o čo žiadal. Nedodržanie postupu oznámenia času a miesta vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu znamená to, že korekciu porušených procesných práv účastníka možno v dovolacom konaní docieľiť len zrušením takéhoto rozsudku. Ústavný súd opakovane uviedol, že verejné vyhlasovanie rozsudku predpokladá povinnosť všeobecného súdu upovedomiť účastníkov konania (II. ÚS 88/01). Povinnosť oznámiť termín vyhlásenia rozsudku vyplýva aj z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktorú poukázal. Sťažovateľ namietal najmä porušenie ustanovení § 237 písm. g/ OSP a ust. § 156 ods. 3 OSP.

15. Sťažovateľ tvrdil, že postupom žalovaného došlo k porušeniu jeho práva na vedomosti, ktoré je základným princípom demokracie a je upravené v § 16 smernice 2003/98/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 17.11.2003 o opakovanom použití informácií verejného sektora. Vzhľadom k tomu, že výklad ESD je nevyhnutný na rozhodnutie vo veci samej sťažovateľ navrhol, aby súd konanie prerušil a predložil vec ESD s návrhom na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ na výklad § 16, čl. 3 a čl. 5 smernice. Následne požadoval zrušiť rozsudok krajského súdu a vec vrátiť tomuto orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie s tým, že trovy znáša žalovaný.

16. Žalovaný sa k podanej kasačnej sťažnosti nevyjadril.

III.

Konanie na kasačnom súde

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktorému predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk podľa ust. § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

18. Predmetom skúmania kasačného súdu bol rozsudok krajského súdu z hľadiska posúdenia, či vec bola správne právne posúdená z dôvodov uvedených v kasačnej sťažnosti.

19. Z obsahu súdneho a administratívneho spisu mal súd preukázané, že dňa 11.12.2017 bola Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky ako povinnej osobe doručená žiadosť o sprístupnenie informácii žiadateľa O.. Z. A., v ktorej požadoval zaslanie rozhodnutia ESLP sťažnosť č. 33411/05 -

Hulea proti Rumunsku v slovenskom jazyku a rozhodnutia Danev proti Bulharsku sťažnosť č. 9411/05 zo dňa 02.09.2010.

20. Jeho žiadosť bola z časti vybavená prípisom zo dňa 15.12.2017, prílohou ktorého bol rozsudok ESĽP vo veci Danev proti Bulharsku zo dňa 02.09.2010 v tlačenej forme v podobe ako je zverejnený na webovej stránke ESĽP v originálnom francúzskom znení. Vo zvyšnej časti žiadosti bolo vydané rozhodnutie žalovaného č. 654/2017-142-I zo dňa 15.02.2017 o nesprístupnení informácii rozhodnutia ESĽP Hulea proti Rumunsku v slovenskom jazyku, nakoľko požadovanú informáciu nemá k dispozícii.

21. Prvostupňové rozhodnutie č. 654/2017-142-I zo dňa 15.12.2017 napadol žiadateľ rozkladom. O rozklade žiadateľa rozhodla Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky ako druhostupňový orgán rozhodnutím č. 295/2018-42-II zo dňa 16.01.2018 tak, že napadnuté prvostupňové rozhodnutia ako vecne správne potvrdila a rozklad žalobcu zamietla. Keďže žalobca nesúhlasil s uvedeným rozhodnutím, podal v zákonnej lehote na Krajský súd v Bratislave žalobu, ktorú súd zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

IV.

Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

22. Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

23. Podľa čl. 26 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonávania ustanoví zákon.

24. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

25. Podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

26. Podľa § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

27. Podľa § 16 ods. 1 zákona o slobode informácií ak povinná osoba, ku ktorej žiadosť smeruje, nemá požadované informácie k dispozícii a ak má vedomosť o tom, kde možno požadovanú informáciu získať postúpi žiadosť do 5 dní odo dňa doručenia žiadosti povinnej osoby, ktorá má požadované informácie k dispozícii, inak žiadosť odmietne rozhodnutím (§ 18).

28. Podľa ust. § 18 ods. 1 zákona o slobode informácií, ak povinná osoba poskytne žiadateľovi požadované informácie v rozsahu a spôsobom podľa § 16, v zákonom stanovenej lehote, urobí rozhodnutie zápisom v spise. Proti takému rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

29. Podľa ods. 2 cit. ustanovenia, ak povinná osoba žiadosti nevyhoví, hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

30. Podľa ust. § 22 ods. 1 cit. zákona, ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

31. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených

týmto zákonom. Každý kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1, ods. 2 SSP).

32. Správne súdy v správnom súdnictve preskúmavajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 SSP).

33. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi.

34. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

35. Kasačný súd preskúmal rozsudok správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, a to najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

36. Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu konštatoval nasledovné:

37. Ústava Slovenskej republiky v čl. 26 ods. 1 zakotvuje právo na informácie, ktoré predstavuje právo na prijímanie informácií a k nemu korelujúci pozitívny záväzok štátu voči neidentifikovateľnej skupine objektov. Obsah tohto záväzku je ozrejmený v odseku 5 citovaného článku ako povinnosť orgánov verejnej moci primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti, pričom podmienky a spôsob poskytovania informácií ustanoví zákon.

38. Ústavný súd Slovenskej republiky v súvislosti s výkladom čl. 26 uviedol, že „[z] ústavnej definície vyplýva, že právo na informácie zaručené v čl. 26 ústavy má tri zložky, a to vyhľadávanie, prijímanie a rozširovanie informácií. Ide o tri relatívne samostatné zložky práva na informácie. Vyhľadávanie informácií je vlastne zisťovanie, či v oblasti záujmu toho, kto informácie vyhľadáva, informácie vôbec existujú, aké a kde sa nachádzajú. Prijímanie informácií je získanie informácie do vlastnej dispozičnej sféry tak, aby mohla byť subjektom pre vlastnú potrebu, ako aj pre potrebu iných spracovaná. Získanie informácie sa môže uskutočňovať tak zmyslovými orgánmi, ako aj rôznymi technickými prostriedkami, akými sú za súčasného stavu zvukové, obrazové, ako aj zvukovo-obrazové záznamy, ale aj akýmkoľvek iným spôsobom. Rozširovanie informácií je akýkoľvek spôsob odovzdania prijatej informácie ďalšiemu subjektu, resp. ďalším subjektom“ (mutatis mutandis I. ÚS 57/00).

39. Zákon o slobodnom prístupe k informáciám predstavuje predpis verejného práva, upravujúci povinnosti povinných osôb pri aplikácii tohto zákona, ako aj rozsah práv jednotlivých oprávnených subjektov (žiadateľov). Vzťah medzi povinnou osobou a žiadateľom je vzťahom vertikálnym a konanie v zmysle Infozákona je osobitným druhom administratívno-právneho konania. Je založený na princípe generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, čo znamená, že povinné osoby sprístupňujú všetky

informácie, okrem tých, u ktorých to zákon zakazuje. Zákaz však nemusí byť explicitne stanovený priamo zákonom o slobodnom prístupe k informáciám, ale môže vyplývať aj z iných právnych predpisov verejného práva.

40. Z vyššie cit. ustanovenia § 3 je zrejmé, že infozákon ustanovuje právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. Formulácia citácie „mať k dispozícii“ znamená, že povinná osoba má povinnosť sprístupniť akúkoľvek informáciu, s ktorou pracuje. Základom úspešnosti žiadosti oprávnenej osoby o sprístupnenie informácií teda je, že povinná osoba má požadované informácie k dispozícii.

41. Z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je zrejmé, že, podľa právneho názoru kasačného súdu, žiadateľ môže požadovať len informácie o takých jemu neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. Rozširujúci výklad, podľa ktorého by povinná osoba musela spracovávať údaje do inej formy ako je tá, v ktorej sa nachádzajú, nie je prípustný, pretože zo znenia infozákona nemožno vyvodzovať povinnosť, ktorá by povinnej osobe ukladala získavať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhodnocovať, vyhľadávať, resp. dokonca spracovať materiály žiadané žiadateľom o informáciu, ak sa tieto nenachádzajú v jeho dokumentácii v originálnej podobe.

42. Rovnako z infozákona nevyplýva, že by povinná osoba musela vykonávať na žiadosť také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu jej právomoci (v tomto prípade zabezpečiť preklad). Povinná osoba poskytuje informácie, ktoré má k dispozícii a tieto sú spracované ku dňu podania žiadosti.

43. Ako Najvyšší súd Slovenskej republiky už viackrát uviedol vo svojich rozhodnutiach, z vyššie citovaného zákona nie je možné vyvodiť, že informáciou by malo byť zhromažďovanie, vyhľadávanie, resp. iné spracovanie údajov podľa požiadaviek a pokynov toho, kto o poskytnutie informácie žiada. Rovnako z neho nevyplýva povinnosť vykonávať šetrenia, či vyhodnocovanie údajov na požiadanie oprávnenej osoby. Oprávnená osoba v zmysle infozákona môže požadovať len také informácie, ktoré má povinná osoba v reálnej dispozícii v originálnej podobe a ktoré je povinná poskytnúť bez toho, aby tieto informácie musela ďalej spracovať.

44. Žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť oprávnenej osobe jej neznáme údaje bez toho, aby sa stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osobe. Zákon o slobode informácií neukladá povinnej osobe povinnosť vytvárať na základe žiadosti oprávnenej osoby informácie, ktoré v momente podania žiadosti neexistujú.

45. V danom prípade sťažovateľ požadoval sprístupnenie informácie „...Žiadam zaslať rozhodnutie ESĽP, sťažnosť č. 33411/05 - Hulea proti Rumunsku v slovenskom jazyku a rozhodnutie ESĽP Danev proti Bulharsku, sťažnosť č. 9411/05 z 02.09.2010“. Prvostupňový správny orgán po posúdení obsahu žiadosti žiadateľa dospel k záveru, že v časti, v ktorej žiadateľ žiadal zaslať rozhodnutie ESĽP, sťažnosť č. 33411/05 - Hulea proti Rumunsku v slovenskom jazyku, nebolo možné jeho žiadosti vyhovieť, nakoľko požadovanú informáciu nemá k dispozícii. Ministerstvo konštatovalo, že oficiálnym znením predmetného rozhodnutia v slovenskom jazyku nedisponuje a že znenie predmetného rozhodnutia v slovenskom jazyku nebolo ku dňu vyhotovenia prvostupňového rozhodnutia zverejnené ani na webovej stránke .

46. Podľa názoru kasačného súdu ministerstvo správne konštatovalo, že vzhľadom ku skutočnosti, že nedisponuje predmetným rozhodnutím, nie je možné od neho spravodlivo požadovať, aby v záujme vybavenia predmetnej žiadosti vyhotovovalo preklad do jazyka zvoleného žiadateľom.

47. Kasačný súd konštatoval, že je možné stotožniť sa s právnym názorom žalovaného správneho orgánu, že všetky rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva je možné nájsť v databáze HUDOC, na oficiálnej internetovej stránke Európskeho súdu pre ľudské práva (www.echr.coe.int), a to v rokoacom jazyku, v ktorom boli rozhodnutia vyhlásené. Prevádzkovateľom tejto databázy je Európsky

súd pre ľudské práva.

48. Najvyšší súd konštatuje, že v zmysle vyššie uvedených právnych názorov, ako aj rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, nie je možné od povinnej osoby požadovať, aby na základe žiadosti o sprístupnenie informácií vyhotovovala preklad požadovaných rozsudkov tak, aby žiadateľovi mohli byť sprístupnené v slovenskom jazyku.

49. Navyše treba zdôrazniť, že žiadateľ požadoval zaslanie rozhodnutia EŠLP, v ktorom Slovenská republika nebola stranou sporu. Povinnosť zabezpečovať preklady rozsudkov EŠLP nestanovuje povinnej osobe ani zákon č. 211/2000 Z.z. a táto povinnosť nevyplýva ani z medzinárodných dokumentov upravujúcich činnosť EŠLP.

50. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam kasačný súd konštatoval, že záver žalovaného správneho orgánu, že ministerstvo nie je povinné disponovať žiadateľom požadovanou informáciou a nie je možné od neho ani požadovať, aby ju zabezpečilo na základe žiadosti o sprístupnenie informácií, je možné považovať za správny.

51. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ požiadal kasačný súd o prerušenie konania a podal návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa čl. 267 ZFEÚ na výklad § 16 čl. 3 a čl. 5 smernice 2003/98/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 17.11.2003 o opakovanom použití informácií verejného sektora.

52. Kasačný súd k návrhu sťažovateľa na prerušenie konania uvádza, že nie sú splnené podmienky, aby bol podaný návrh na začatie prejudiciálneho konania s návrhom na zaujatie stanoviska, resp. výkladu § 16 čl. 3 a čl. 5 smernice 2003/98/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 17.11.2003, nakoľko tento návrh sťažovateľa kasačný súd nepovažoval za dôvodný.

53. K povinnosti prerušiť konanie konajúcim súdom z dôvodu návrhu na vyslovenie nesúlady právnych predpisov, kasačný súd odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.06.1996, sp.zn. 2Cdo/46/96, ktorý je aj napriek zmene právnej úpravy aplikovateľný, podľa ktorého „...prerušiť konania podľa druhej vety ust. § 109 ods. 1 písm. b/ OSP možno vtedy, ak k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, dospel súd a nie účastník konania“.

54. Ústava v čl. 144 ods. 2, na ktorý nadväzuje § 100 SSP (pôvodne § 101 ods. 1 písm. b/ OSP) ukladá súdu povinnosť prerušiť konanie len v prípade, že sa domnieva, že iný právny predpis odporuje zákonu. Súd takto potom postupuje len vtedy, ak dospeje k názoru svedčiacemu o existencii naznačeného rozporu. Pokiaľ tento súd rozpor zákona s ústavou alebo iným zákonom alebo medzi národnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná nezistí, konanie nepreruší.

55. Námietku sťažovateľa týkajúcu sa nedoručenia oznámenia termínu verejného vyhlásenia rozsudku jeho právnenému zástupcovi na jeho e-mailovú adresu, vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodnú. Konanie v danej veci začalo podaním žaloby na Krajský súd v Bratislave dňa 15.02.2018, to znamená, za účinnosti SSP. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že Krajský súd v Bratislave stanovil termín verejného vyhlásenia rozsudku za účelom verejného vyhlásenia rozsudku podľa ust. § 137 ods. 4 SSP na 29.01.2019 o 09,50 hod. Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že termín vyhlásenia rozsudku bol na úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave vyvesený dňa 15.01.2019. K stanovenému termínu verejného vyhlásenia rozsudku predchádzalo doručenie vzájomných vyjadrení sťažovateľa, aj žalovaného.

56. Je potrebné prisvedčiť sťažovateľovi, že v podanej žalobe požiadal krajský súd, aby mu termín verejného vyhlásenia rozsudku bol doručovaný na jeho elektronickú adresu. Na druhej strane je však potrebné vychádzať zo znenia ust. § 137 ods. 4 SSP, ktoré neupravuje povinnosť súdu, v prípade určenia verejného vyhlásenia rozsudku, oboznamovať účastníka konania elektronickým spôsobom.

57. Termín verejného vyhlásenia rozsudku bol riadne a včas zverejnený na internetovej stránke súdu ako

aj na úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave. Z obsahu súdneho spisu kasačný súd nezistil, že by účastník konania požiadal, aby vo veci bolo nariadené pojednávanie. Tým, že Krajský súd v Bratislave neoznámil elektronickou formou dátum verejného vyhlásenia rozsudku, nemohlo, podľa názoru kasačného súdu, dôjsť k porušeniu procesných práv účastníka konania. Na verejnom vyhlásení rozsudku totiž účastník konania neuplatňuje žiadne svoje procesné práva, nedáva vo veci ďalšie vyjadrenia, nie je vypočutý.

58. V tejto súvislosti kasačný súd upozorňuje na znenie ust. § 25 SSP, podľa ktorého, ak tento zákon neustanovuje inak, použijú sa na konanie pred správnym súdom primerane ustanovenia prvej a druhej časti CSP, okrem ustanovení o intervencii. Ak niektorá otázka nie je riešená ani v CSP, správny súd postupuje primerane podľa základných princípov konania tak, aby sa naplnil účel správneho súdnictva. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp.zn. 9Sžsk/11/2016 zo dňa 27.06.2018 konštatoval, že jedným zo základných princípov CSP je aj princíp hospodárnosti konania ustanovený v čl. 17 CSP. V zmysle tohto článku súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

59. Bolo by teda v rozpore s citovaným základným princípom, ak by kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu len z dôvodu potreby doručenia oznámenia o verejnom vyhlásení rozsudku, ktorý by bol opätovne vyhlásený v rovnakom znení. V tejto súvislosti kasačný súd dáva do pozornosti zásadu platnú už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. práva patria bdelym (pozorným, ostražitým, starostlivým), to znamená, že práva patria tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas, s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. To platí aj o využívaní zákonných procesných ustanovení.

60. Sťažovateľovi nič nebránilo uplatniť svoje procesné práva a požiadať o nariadenie pojednávania. Z uvedených dôvodov kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná, a preto ju zamietol.

61. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že účastníkom nepriznal náhradu trov konania, keďže sťažovateľ v tomto konaní úspešný nebol a žalovanému právo na náhradu trov konania v konaní pred správnymi súdmi nepatrí.

62. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.